

La Fira de les vanitats

Ja s'ha clausurat ARCO-85. I ara tots els rumors produïts durant aquests cinc dies comencen a escampar-se pertot arreu, portant al si una tirallonga de crítiques de tot tipus. I això, no cap dubte, és símptoma que aquesta fira madrilenya ha causat una gran expectativa dins del món de les arts, malgrat el mediocre panorama mercantil que domina en l'Estat espanyol.

L'obra de Tàpies, present a través de la galeria Maeght

Si confrontem la present edició amb la dels anys anteriors, ràpidament s'hi poden observar moltes concomitàncies pel que fa a l'organització dels estands, la preparació d'activitats culturals (xerrades, col·loquis, audicions, projeccions...), etcètera. Les millores consisteixen en la qualitat de les obres presentades que, d'altra banda, tampoc no és massa superior a la d'altres fires. El mateix caos es palpava entre els passadissos, fet que dificultava la con-

templació detinguda dels diversos estands, i la calor era insuportable.

Tanmateix, com diria Antonio Saura (un dels artistes més crítics *vis-à-vis* d'ARCO), un balanç no pot quedar-se només en aquests aspectes.

La tant escatainada participació de les galeries americanes (que dominen el mercat internacional de l'art) ha resultat decebedora, sobretot per la molesta i avorridíssima profusió d'artistes que es dediquen

al *graffiti*, sense cap mena de gràcia (això es feia palès en la Sidney Janis). Juana de Aizpuru ha preferit el prestigi americà a la presència de Lucio Amelio, un galerista napolità que ha treballat ben dur en favor de la fira i que aposta per artistes europeus d'una irreprotxable qualitat (Longobardi, Paladino, Barceló). Més enllà de baralles professionals, cal destacar-ne l'absència de algunes galeries alemanyes —que se'n retiraren a última hora (Poll, Lietzow,

Mayer-mayer) disconformes per la falta de serietat del Centre Cultural de la Villa de Madrid, que s'havia compromès a organitzar una mostra d'art germànic— i la irrellevant participació de galeries franceses.

Davant d'un panorama on l'imperi del mercader d'art s'alça per damunt de l'artista, és notori, enguany, que hi ha una més àmplia vertebració de tendències, fugint del domini absolut de la transavantguarda italiana i el neo-expressionisme alemany.

Fent-ne una selecció ràpida, entre les galeries espanyoles destacariem Tàpies (Maeght), F. Amat (Joan Prat), el gran Picaso (Theo), L. Gordillo (F. Vijanda), A. Albacete (Egam-Yerba) i Broto (M. Marcos). Tanmateix, dos joves artistes m'han cridat molt l'atenció: la força terrible de l'escultor català J. Plensa (Axe Actual) i els tres magnífics quadres de J. Baldeón (Fúcares).

Entre les valencianes, la Val i 30, amb una presentació desafortunadíssima dels seus principals artistes, P. Romero i J. Morea, sembla no alçar el cap. Temple, en un espai més acurat, mostrà interessants Machados, i la Palau llançà una jove promesa: l'escultora A. Tormo. És una llàstima que Morea i Romero no hagen gaudit d'una millor col·locació, perquè la seua obra ho mereixia. Paciència i reflexió.

Una fira com ARCO en molts pocs casos ens permet de conèixer el treball d'un artista, ja que els seus interessos comercials primer, i altres aspectes s'arraconen *sine die*. Tanmateix, tots volem que continue. *Long life, ARCO!*

Les llengües prevalencianes

J. A. SÀNCHEZ
i Lluís RUIZ

Aquest cicle de conferències, celebrat a Alacant entre el 17 i el 19 de febrer, comptà amb la participació d'importants especialistes universitaris, que coincidiren a mostrar que: el valencià no procedeix de l'època musulmana i que les variants respecte al català han estat degudes a un major contacte amb el castellà i l'àrab, i a la pròpia evolució interna.

Tant Galmés de Fuentes (Universitat d'Oviedo) com Federico Corriente (catedràtic d'àrab a Saragossa), afirmaren que el valencià no té cap enllaç directe amb el mossàrab que s'hagués parlat al País Valencià abans de la Conquesta del segle XIII.

Per la seua part, J.A. Frago (catedràtic de Gramàtica Històrica de la llengua espanyola a Sevilla) s'ocupà de les influències del castellà i, particularment, de l'aragonés en la parla valenciana, a partir de la conquesta i del segle XVI.

Finalment, Joan Solà (catedràtic de llengua i literatura catalanes a Barcelona) i Antoni Ferrando (catedràtic de lingüística valenciana a València) parlaren sobre el català, amb les seues variants. La segona conferència s'enquadrà en una taula redona amb professors de la Universitat d'Alacant: Maria Jesús Rubiera, Mikel de Espalza, Román del Cerro i Lluís Alpera. El cicle fou patrocinat pels departaments d'àrab, llengua espanyola i valencià, de la Universitat alacantina, i per la Caixa d'Estalvis d'Alacant i Múrcia.